

* * *

Літо краснее минуло,
Сніг лежить на полі;
Діти з хати виглядають
В вікна... шкода волі!

Діти нудяться в хатині,
Нудять, нарікають:
«І нащо зима та люта? —
Все вони питають. —

Он все поле сніг завіяв,
Хоч не йди із хати!
У замкнуті дивись вікна,
Ніде й погуляти!

Сніг з морозом поморозив
Всі на полі квіти...
Десь зима та не скінчиться!»
Нарікають діти.

Ждіте, ждіте, любі діти!
Літо знов прилине,
Прийде мила годинонька,
Як зима та згине;

І заквітне наше поле,
І зазеленіє, —
Знов його весна прекрасна
Квіточками вкриє.

ПАВЛО ТИЧИНА

* * *

Вийшли вранці ми.
Дивне місто проти сонця!
Всі взолочено віконця...
Ні, такої ще зими
Не стрічали ми.

Проти сонця дим,
Проти зимнього патлатий,
Що з труби зверта від хати,
Й понад садом молодим
Тане, тане дим...

Ох, яка ж краса!
Сад увесь убрався в іній,
Проти сонця він — як синій.
Гілля до землі звиса, —
Ох, яка ж краса!..

* * *

Не вірте, люди, снігу —
Холодній чистоті:
Краса його бездушна
Без палу і вогню.

Укрив він, як хутром,
Всі трави і квітки: —
Не дам, не дам цвісти вам,
Бо я кохаю сон.

Живі землі живої,
Згадайте ви весну,
Блакитно-ясні бурі
І цвітно-травний шум.

Ах, небу голубому,
Ах, золотим вітрам —
Повірте, люди, — сонцю
І музиці його!

* * *

Сніг падав безшелесно й рівно,
Туманно танули огні,
І дальній дзвін стояв так дивно
В незрозумілій тишині.

Ми вдвох ішли й не говорили,
Ти вся засніжена була,
Сніжинки грали і зоріли
Над смутком тихого чола.

І люди млисто пропливали,
Щезали й гасли, як у сні, —
І ми ішли й мети не знали
В вечірній сніжній тишині.

* * *

Лягла зима. Завіяло дороги.
Тремтять хати від холоду. Клуні
Ховають жито, миршаве і вбоге.
Мороз погрози пише на вікні.

О, бідний той, хто крізь завої сині
Іде самотньо, мовчки, без мети:
Лише гуртом і пущі, і пустині
З піснями, з гуком можна перейти.

І в час, як білі пави ронять пір'я
На тишу сіл, на хорі городи,
Виходжу на засніжене подвір'я —
І раптом стану юний і радий.

Бо по дорозі, з бідними саквами.
Та з міццю думки, волі і руки,
Несхиблено, непереможно, прямо
У дальню даль простують юнаки.

Колись шукали істин Піфагори
І для жерців горів огонь наук,—
Тепер всесвітні перелоги оре
У вбогу свитку вдягнений селяк.

Він дасть землі, Микула новочасний,
Незнану міць — і процвіте земля,
І стане лан — як стан злотопоясний,
І нові вруна випестить рілля.

Ідуть і йдуть... А на порозі мати
Залатаним махнула рукавом...
І пада сніг лапатий, волохатий
Спокійно й величаво над селом.

ІНТЕРМЕЦО

1

Ось і голе галуззя, і зимна синь, —
Непомітно настала осінь.
Час навчитись мовчати. Не благай, не проси, —
Все зостане так само, як досі.

Хвилюватись — не варто. Кричати — дарма.
Небо знову безоке і зимне.
Скоро вщухнуть дощі. Заспіває зима
В білий простір жалобним гімном.

2

Сніг лягав пелюстками вишень.
В срібні сурми виспівував січень.
Ви пройшли крізь той сонячний день
Повз життя моє, мов Беатріче.

І майнули — лілея руки,
Карє футро і карі очі...
А тепер — розірвали роки,
Тільки бурею далеч регоче.

3

Так пустельно, так порожньо й лунко,
Тільки — вітер та самота.
Мов дразливим циганським цілунком
Опекла мені доля уста...

Промайнула, струнка і смаглява,
Дика дівчина півдня — навік.
А прийшла невесела слава,
Чужина і самотній крик.

4

І завше сниться: липень, сад, кущі
І стрічі під сусідським перелазом.

Було, либонь, нам стільки років разом,
Скільки давно я маю сам. Мерщій,
Хай лиш батьки спочинуть по обіді,
Сліпий, без тху, біжу через город
Почути контральтовий спів «добридень»,
Побачить і вдихнути очі й рот.

Шаліло серце. Зупинявся час.
Пекла солодка спрага. Напівдіти,
Тремтіли ми й не знали, що робити,
І було страшно й солодко зараз.

ЗИМА

Сном блакитним заснули поля,
і долини, і гори, й діброви.
Одягла білу шубу земля,
білу шубу зимову.

Одлетіли давно журавлі
У південні країни з журбою,
і заснуло зерно у землі,
щоб проснутись весною,

коли очі закриють поля,
затремтять і тополі, і клени,
й скине білу шубу земля
і одягне зелену.

ЖИТТЯ

Василеві Куриленкові

Зловіщий брязкіт мрій, розбитих на кавалки,
І жах ночей, що покривають плач,
Ти, зраджений життям, яке любив так палко,
Відчуй найглибше, але все пробач.

Здається, падав сніг? Здається, буде свято?
Заквітли квіти? Зараз чи давно?
О, як байдуже все, коли душа зім'ята,
Сліпа, безкрила, сунеться на дно...

А ти її лови! Тримай! Тягни нагору!
Греби скоріше і пливи, пливи!
Повір: незнане щось у невідому пору
Тебе зустріне радісним: «Живи!»

Тоді заблісне сніг, зашепотіють квіти
І підповзуть, як нитка провідна,
Ти приймеш знов життя і так захочеш жити!
Його пізнавши глибоко, до дна!